

MEIE - MATS.

2017

N° 6

33

Kullid tulid kiskumaie,
Kaarnad sulgi katkumaie,
Kirikuhakid kiusama:
Enne kui lapsi lagedale,
Pojuke päewapaistele,
Wäeti weeres wainuele!

Aga ükskord algab aega,
Kus kõik piirud kahel otsal
Lausa lähwad lõkendama. . .

Opmanni unenägu.

Pea jee nuwine ilus aeg mööda ei lähe! On ifka on teist, aga waata, warsti juba sügisepäewad käes. Ja juba 14. september. Muud kui katju, kuda aga põllutöösid lõpetada jaad. Tuline tibe igapäew. Ei saa pühapäewalgi rahu. Urgipäewal nõnda palju töölisi ei saa, et töödega õigel ajal walmis jõuaks, katju siis pühapäewadest jattu juurde, laje klibisuppi keeta ja jaga wa' wiina wälja, et ometi talgute abilgi töödega järjele jõuaks.

Mis sest, et täna pühapäew oli. Parata pole midagi, tee talguid ja jända terve päew. Tarmis kartulid maast üles wõtta, wõi muidu jääb see üleswõtmine figade hooleks, nagu Rawila Krausel mõne aasta eest. Kurat wõtku! Kui keegi tõeste palehigi sees leiba sööb, siis pole see keegi muu kui mõisaopmann, jelles armus muidugi ka Siruli walitseja Mielmann. Täna oli kirikus Saksa jutlus, aga sinnagi ei saanud mees minna. Traawi terve päew just kui hurdatoer mööda põldusid ringi ja sõimo, wanner ning kiru. Roh, wõerastele talgulistele just palju janta sõnu ei wõi ütelda — lähewad paganad töölt minema, aga oma teomehed nende naiste ja lastega, wõi need talgult tohiwad ära jääda. Rendele aga wõib ka ütelda, mis süda kutsub. Peawad ometi ka teadma, et mõisjas walitus on. Ja Mielmann andis oma walitsejawiimu igal pool tunda, kus ta jeda wähegi wõis. Kui inimene kahesateiskümmend aastat on mõisawalitseja olnud, siis ta ometi ka teab, mäherdune tähtis wõim temale on fätte antud.

Wiimaks jõudis ka see päewake õhtule. Kõit teised mõisaametmehed wäsiwad ära: kirjutaja puged wiinapõletaja nuppa kaarta mängima, kuhjas sammus sepaga seltsis kadastiku poe poole, kus salamonopol asus, walitseja oli aga kui raudnael ifka weel jalul, seadis kõik asjod korda, jagas wiimased käsud wälja ning alles siis, kui mõisa wahel juba täielik rahu walitjes, wõis ta õhata: „Fjand, nüüd alles lajed ja oma julaje puhkama minna!“

Misjugune magus tundmus, kui peale päewatöö oma korterisse puhkama mindakse! Kõõgis tõmbas tüdruk Mielmannil raskeid mullased saapad jalast ära ja andis temale pehmed tuholid jalga, halli, pödrasarwest nõõpidega „joppe“ riputas walitseja kõõki naela otja ja siis astus ta sõõmatuppa, kus teda auraw õhtusõõk ja tema perekond ootasiwad. Walitseja proua oli „papi“ juba huik aega igatsusega oodanud ning kõneles nüüd wiimasele oma kada-

famurakulises Saksa keeles pika jutu terwisehoidmisest ja liiaft waewamisest, walitseja aga tähendas tähtsast ametikohuste peale, mida täitmata jätta ei tohtiwat, ning wõttis sõõgialuseks laua peal olewast pudelist hea mehise karkaka süte läbi puhastatud „puškariit“. Ega sel sunnikul küll just hea maitse pole, aga efiteks ei maksa ta ju kopikatti ja teiseks on iga mõisamees temaga juba harjunud. Kui pehme ta aga wäsinud kondid teeb! Sellepärast ka Mielmann sõõgajal pudelist weel nii mõnegi tipsu wõttis.

Peale õhtusõõgi istus Mielmann ahju äärde leentooli peale, pani pika warrega piibu suhu ja hakkas elust lõbu maitzma, Lõbus ta ju on, kui inimesel piisukene kilt peas on ja kui ta fergetes riites soojas toas pehme leentooli peal istub; kondid aja wad jurinal sooja wälja ja meel on nii rahulik ja hea. Tont wõtku, walitsejaamet on ifka üsna mõnus!

Ujawiiteks hakkas Mielmann ajalehtesid jorima. Nagu õigel walitsejal tunagi, käis ka temal „Revaler Beobachter“. — Eesti lehte ju walitseja ometi lugeda ei wõi. Parunil käis „Revalische Zeitung.“ Seenekestki mõista, et walitseja jeda sama lehte enesele ei wõi tellida, mis parunil käib — see oleks ju wiisakuse wastu. Tellis siis enesele „Beobachteri“. Lehe lugemiseks Mielmannil küll paljut aega polnud, iseäranis suwisel töõdeajal, aga üks moe pärast pea ifka leht ka olema. Lehed wõttis Mielmanni abikaaja ristpaela alt korralikult lahti ja luges sealt jutu ära, ruu kraami wastu ei tundnud ta huwitust.

Mielmann tõmbas loua pealt lehtedewirnaft ühe wälja — oli ta nüüd kõige warskem wõi juba paar nädalat wana, kellel pagana pihta tuli meelde jeda wahtima hakata —, lõi selle sijemise poole lahti ja silmitjes teda siit ja sealt.

„Efirus. . .“ Mielmann sülgas pahameelega. Tal tuli meelde, kuda kord Jaani päewal näituse ajal mõned ametiwennad ja paar linna l'hunikku ta firikuse puhwetis oliwad „täis pannud“, kuda nad siis woormehead oliwad wõtnud ja töõd oisa linna alewites ringi ajanud. Hommikul aga leidis Mielmann enese puruwoera inimese seltsist. Piüü kurat! Katju siis, kuda sealt päise päewa ajal, juu ja filmad häbi täis, minema jaad! Ja uskuge wõi mitte, terwelt 28 rubla kopikatega oli see öö Mielmannil makzma läinud. Temasugusele hooidjale mehele oli see koguni hapu asi ja pani teda igaford jüdamest sülgama, kui ta weel jelle peale mõtles. See ei keelanud teda aga siiski wahesi, kui ta laada teel ametiwendadega fokku puutus ja „jarwed soojaks“ jai, oma jaanipäewatõõsele karutükiga kiitlemast.

„Metropol. . .“ Seda oleks Mielmann hea meelega näha tahtnud, mis asi jee dieti on. Linn aga kaugel, ega sinna nõnda jagedaste pease. Aga wiimaks on sel põrgulijel ka puhwet, ja siis sõõda wiimati jälle ei tea kuhju? Hooidku küll!

Mielmann wistas jelle lehe käest ära ja tõmbas teije.

Mis pagan's jee on? Ta hakkas õige hoolega filmitsema. No jah, 15. septembril võetakse sõjaseisuford ära ja selle asemele pandakse üheks aastaks waljem walwuseford.

Waat, kus pauf! Mielmannil libises leht näpu wahelt maha.

Sõjaseadus võetakse ära, no, kuda siin siis weel elada wõib?! Asi näitas opmannile päris ustmata olewat. Korruga wõtawad hakkawad jälle mässama, wõi, õigem helda, mässama küll ei hakta, aga rahwas läheb muidu tangeks, peawad foosolefuid, tahawad palka juurde, nõuawad, et nendele peab „teie“ üttelema, — oh taewas, mis nad kõik ära ei tee! Hakkawad korruga streikima — mis ja teed hulludele! Kas kohtud nende ka midagi teewad! Mäe, Pärjala parun andis streikijad kohtu alla, aga adwokat — tühi ta nime weel mäletab — lasnub paruni enese kinni panna. Ela siis wõi ole! Ja kui teomeest sõimata ka enam ei tohi. . .

Mielmann tõusis üles ja kõndis pahajelt mööda tuba edasi-tagasi.

„Ei wõi, ei wõi, siis enam elada ei wõi!“ fordas ta üffisõnu. „Ja homme juba kaob praegune ilus aeg.“

Ta wõttis oma armsast pudelist weel hea sõhwata ja läks siis selles kindlas arwamisest magama, et ilma sõjaseaduseta enam tudagi wõimalik elada pole. Selleks oli ta aga ise juba liig wäsinud, et omalt poolt seisuforra peastamiseks midagi ette wõtta. Viie minuti pärast norstas ta juba õiglases unes.

* * *

Ragu tauget kellahelinat oli kuulda. . . Mielmann seisis mõisa õue peal, hall „joppe“, millel põdrasarwest nõõbid ees oliwad, seljas ja rohetašhall kaabu peas.

Temalt nägi ta teomeestetroppi tulewat. En-dise loiu, unise käigu asemel sammusiwad wiimased nüüd priskemalt ja julgelt. Mehed jõudsiwad walitseja juurde. Wiimane ei tahtnud oma filmi uskuda: teiste hulgas oli ka Pikk Zuhan, keda omal ajal oli kase külge seotud ja... Kuda jee wõimalik wõis olla?!

Mielmann jäi hirmu pärast soolajambana seisma. Ta oles kus tuhat putkanud, aga ta jalad oliwad just kui maa külge kinni kaswanud. Kui ta neid wähegi liigutada katsus, sünnitas jee temale kanget walu. Ta tahtis rääkima hakata, aga keel ei kuulunud sõna.

Teomehed tuliwad Mielmanni juurde ja piirasiwad ta sõna lausumata ümber. Walitseja nägi nüüd selgeste Pikka Zuhani. Sel oli seesama tõlp-kajukas seljas, mis selgi korral, kui ta kase külge oli seotud, ka kõieotsad oliwad tal weel warukate ümber alles.

Mielmann tõstis just kui loomusunni järele käed paludes üles.

Pikk Zuhan astus weel lähemale. Ta näitas käega, teised teomehed jäiwad kõik waiti. Siis hakkas ta kõnelema:

„Walitseja, ka meie oleme inimesed, aga miks teie meid sõimate ja kirute? Ja miks teie piinate meid? Walitseja, meie oleme ka inimesed. . .“

„Ega's mina, wõi mina. . .“ kogeldas Mielmann juure waewaga.

„Walitseja,“ kõneles Pikk Zuhan jälle. „Meie oleme ka inimesed, teie finatate meid, aga ütlege meile nüüd ka „teie“, nüüd on teised ajad, ühesugused õigused on kõigil. . .“

See nõudmine ajas Mielmannil kopsu üle maffa. Kuda, wõi teomehele „teie“ üttelema? Donnerwetter! Aga kuhu siis mõisawanema seisus ja õigused jääwad! Ta unustas oma hirmu ja karjus wihajelt:

„Mis, wõi sina tahad „teie“ olla?! Ei! Sina, fina, fina!“

Teomeeste hulgast käis rahulolematuse nurin läbi. Kas näed, wõi kangekaelne!“

„Walitseja,“ ütles Pikk Zuhan. „Õigus olgu maa peal, õigus mere peal. Õigus laskale, õigus talupojale. Kas meie teie käest mõnda suurt asja nõuame?“

„Sina, fina, fina!“ karjus walitseja wastu.

„Pikk Zuhan nuustas nina, pühkis näpud kasuka-hõlma külge ära ja tähendas siis warijewa healega:

„Kui herrad järele ei anna ja sõda tahawad, siis olgu sõda. Meie oleme ka inimesed. . .“

Mielmann pani imets, kuda Zuhan nüüd just neidsamu sõnu kõneles, mis siis, selgi korral. Siis oli walitseja filmatirjaks järele andnud, nüüd aga tundis ta, kuda ta kangekaelus kaswas.

„Sina, fina, fina!“ karjus ta jälle.

Nüüd saiwad ka teomehed wihajeks.

„Wõta teda!“ karjus Pikk Zuhan.

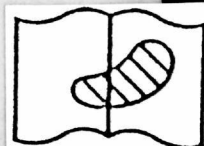
Üks, kaks, kolm haarati walitsejast kinni ja just kui tormihoog wiis ta mõisaõue pealt ära. Ta taotas natuteseks ajaks mõistuse. Kui ta jälle meele märkusele tuli, leidis ta enese mõisa kopli tagant kase küllest kinni seotuli. Mielmann filmitses ümbrust.

Taewas, jee oli ju seesama kask, mille külles Pikk Zuhan oli seisnud ja millest ta ennast pärast jeda alati ebauskliku hirmuga eemale hoidis. Natuke maad, eemal seisiwad mehed tropis. Mielmann katsus ennast kase küllest lahti rebida, aga kõbidud ei andnud karwawäärtili järele.

Kaks meest astusiwad Mielmanni juurde. Kummalgi oli tugew wiisakimp peas.

„Kas tunned meid?“ küsisiwad mehed.

Mits ta's neid ei pidanud tundma: üks oli Arusaare Jüri, teine mõisa kandimees Rein Kopson.

Uue Eesti teatri platsil.

Esimene hulgas: „Kuule, Jürka, mis sa arwad, kunas siia teater ehitatakse?“

Teine hulgas: „Noh, ega taft enne ikka midagi ei tule, kui aeg nii kuradiks läheb, et mujalt enam wiina ei saa, kui teatripuhwetit.“

Esimene hulgas: „Soo, loo! Nõndakaua istume meie siin esimeses platsis hinnata“

Teine hulgas: „Ja peame forokowkat juues etenduse asemel Saksa teatri ehitule käiku filmas.“

Mõlemad saidwad paarjada ja siis jaadeti nad kaugele põhja poole. . . Mielmann pani imets, kuda nad sealt nõnda ruttu oliwad tagasi saanud. Ta tahtis wastata, aga ei saanud sõna suust.

„Kas tunned meid?“ küsisiwad mehed jälle.

„Ega's mina . . . wõi nüüd mina . . .“ koheles Mielmann suure waewaga.

„Kes siis?“ küsisi Jüri. „Kas Muna-Toomas?“

„Muna-Toomas jah!“ ütles walitseja, selle üle rõemu tundes, et nüüd ehk kimbatusest peaseb.

Korraga, just kui maa alt, tõusis Muna-Toomas tema filmade ette: sellesama kõrwi setuka seljas, tema kui tema.

Walitseja tundis hirmu, aga pani ta imets: Muna-Toomas pidi ju Saksamaal olema, kust ta nüüd järsku siia sai?

„Ah, ah!“ mörigasiwad mehed wihaselt, ja sil-

mepill piirati Muna-Toomas walitsejale tundmata meeste poolt ümber: seal oli noori ja wanu mehi, pitti ja lühiteisi. Kõik karjusiwad hirmsa wiha pärast, keerutasiwad witsakimpusid ja kaitaid õhus. Ka Piit Juhani oli teiste seas. Tugew mees, nagu ta oli, haaras ta Tooma hobuse sabast kinni ja hakkas seda tulise kiirusega ümbertiiru keerutama, järjeste itka rutemalt ja rutemalt. Järsku kattes hobuse saba tagant ja jäi Juhani pihku.

Nüüd haaras ta Tooma jalast kinni ja tiirutamine kestis edasi. Teised mehed keerutasiwad witsakimpusid, wehkleasiwad lätega ja karjusiwad. Tooma jalg tuli otsast ära ja jäi Juhani pihku. Juhani wiskas selle kaugele eemale. Siis tõmbas Juhani Tooma teisest jalast kinni ja keerutas edasi. Kui see jalg ka otsast ära tuli ja eemale wifati, keerutati Toomast kättipidi. Imelikul kombel istus aga Too-

mas ifka weel sadulas. Enne tuli Toomal üks käsi otjast ära, siis teine ja selle järele tõmbas Zuhan ühe rapsuga Toomal pea otjast ära. Zuhan wistas selle ka eemale, ja nagu kaalistas weeres Tooma pea mõbda maad edasi.

„Nüüd on sinu forb!“ ütles teegi meestest Mielmannile.

Mielmannile tuli jälle kole hirm peale.

„Armud, halastage! Wõi siis mina . . . ega's mina! . . .“ kugistas ta sõnad suust välja. „Meie oleme kõik ühed teenijad!“

„Kas meelt parandab?“ küsis Piff Zuhan, just nõndasamuti kui sel korral.

„Parandan, parandan!“

„Aga kes nimes üles andis ja walekaebaja oli?“

Mielmann ei julenud enam sõnagi niukfatada.

„Jäägu nüüd peale, aga . . .“

„Aga nüüd pead witsakimbule juud andma, nagu minagi,“ ütles Kopjoni Mein. „See on minu werene.“ Ta tõstis witsakimbu puu küljes olija suu juurde.

Walitsejal tuli jälkus peale.

„Ei, ei, ei!“ ägas ta.

„Pead!“ põrutas ka Piff Zuhan

„Ei, ei, ei, ei!“

„Ma sulle näitan! Kui ei taha, keerutan sind niisamuti kui Toomasiti!“ Ja Zuhan haaras walitseja õlast kinni ja hakkas seda raputama, et kätt küljest ära tõmmata.

„Appii!“ karjus Mielmann surmahirmus.

* * *

„Herra, tõuske üles! Ega's teil mõrtsukad kallal pole!“

Mielmann puristas wastu.

„Herra, tõuske nüüd üles!“ käis tüdruk peale.

„Kubjas wotab kõõgis.“

Walitseja awas silmad. Hommit oli käes. Woodi ees seisis tüdruk, kes teda üles ajas.

„Mis on, mis on?“ küsis walitseja, ise üleni tehast lödijedes.

„Midagi pole,“ wastas tüdruk. „Kubjas tahab teie käest juhatusi saada.“

„Küll aga teie magasite kõwaste,“ lijas kõneleja natuteje aja pärast juurde. „Raputa teid nii kõwaste, et . . .“

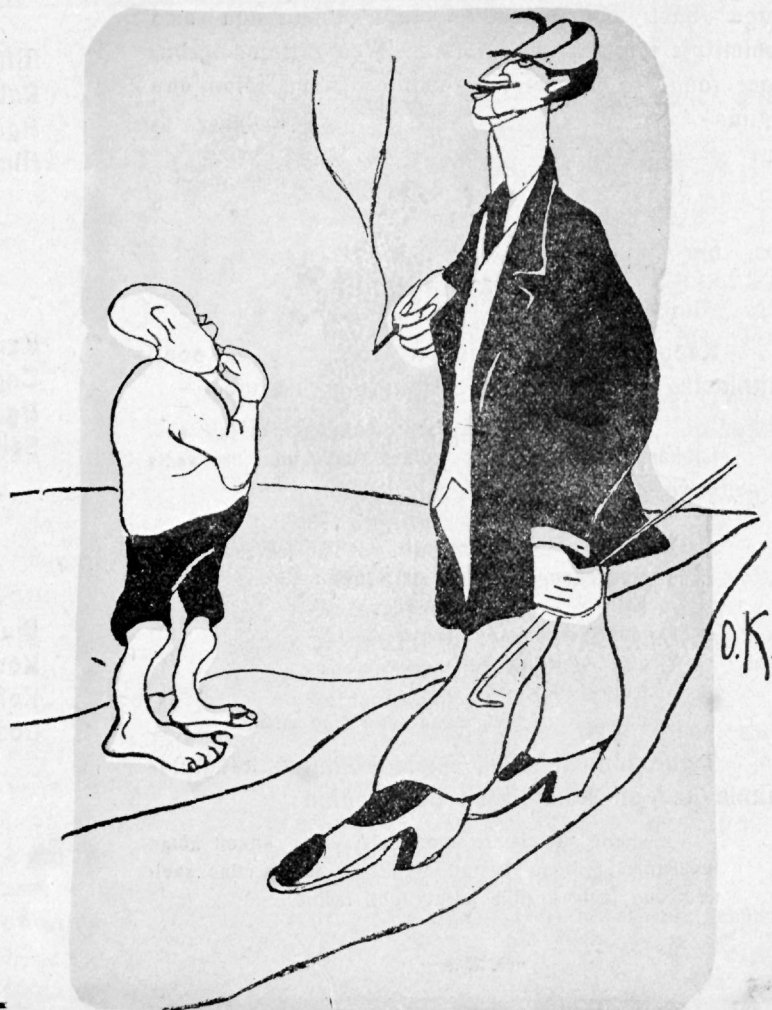
Mielmann tõusis üles ja hakkas ennast ruttu riidesse panema. Ta jüda floppis kõwaste, leha oli üleni märg, juuksed oliwad pea külge kinni kleepinud.

„Kas linu lontrus ei teadma, et kui paruni herral wastu tulema, siis müts maha wotma!“

„Mul polegi mütsi.“

„Siis ütles oma isale, et tema sulle müts ostma. Nii-lugune kangekaelne rahwas, keima palja peaga, et mütsi poleks tarwis maha wotma.“

„Sumal tänatud, oli ainult unenägu!“ ümises ta iseeneses, kui ta filmi peeti. „Aga fiiski, teomeest just sõimata ei maksa,“ lijas ta mõttes juurde ja töötas iseeneses, et ta teomeestele enam kurje ja jämedaid sõnu ei ütles.

Kui walitseja toast kõõti astus ja kobjas teda seal terwitades wastu wõttis, küsis ta wiimase käest erutatult:

„Misjuguine kuupäew täna on?“

„15. september,“ wastas kobjas.

„Kas mõisas kõik rahulik on?“

„Walitseja herrad teewad nalja, wastas kobjas naeratades: „Mis meil siis siis peab olema? Ega siis nüüd mõni treeklemise aeg pole!“

Mielmann filmitjes, kui ta mõisa wahelt läbi läks, igale poole uurimist ümber. Midagi kahtlast polnud märgata. Kui ta põllule läks, siis piilus ta iseäralise õudse tundmusega kopsi taha tuttawa kase poole. Ka seal ei puutunud midagi kahtlast filma.

Põllul teretasiwad teomehed walitsejat sellesama alandliku orjameelega nagu ittagi, ja tema harjunud film märkas peagi, et nendel tõbft furnatud inimestel fangefaeluse wõi wastuhakkamise mõtetest peas mitte märkigi polnud.

Sõunaks oli walitseja kindlale otsusele jõudnud, et nende inimestega fiiski ta ilma sõjaseadusetagi wäga hästi wõib elada. Ohtuks oli ta aga oma hommituse töotuse juba unustanud ja tuttawa ägedusega jagas ta teomeestele wande ning sõimusõnu wälja.

Erilane.

Teenistuse tunnistused.

Keegi wihane wanapoiss andis oma poolt lahtilastud kõõgitüdrukule järgmise tunnistuse:

«Seelänane Triinu teenis minu juures juht üks-
toltkümme ja pool kuud vähem kui punkt üks aasta
ja oli kõik see aeg:

hoolas — iseenda jaoks,
walmis — ilma külmata wäljaminemiseks,
mõdukas — tubale töö juures,
kärmas — waturäakimises,
lahke — meesterahwaste wastu,
uim — lõunatõõgi juures,
iruu — laiskuuses ja
aus — kui kõik asjad luku taga oliwad.»

Teine tunnistus oli ühele kalimata kõõgitüdrukule kellegi wana proua poolt antud:

«Selle tunnistuse ettenäitaja pidas ennast kõige
teenistuseaja wäga korralikult ülewal ja lai minu poolt
wee ning leebi kartute pärrit lahtil lastud.»

Mis kasu kallist kübarast on.

Emand Kiidukana seletab ifand Naljahambale, et tema olnud oma tütrele kahekümnewiierublalise kübara, mis nii suur olewat, nagu terve alewi kübarakauplus.

„Niifuguse kübara kandmisest on see kasu, et kui teie tütar selle pähe paneb, siis waatawad kõik „kawalerid“ kübarat ja ei pane kübarakandja wanapoolset nägu nii wäga tähele,“ ütles Naljahammas.

Ei saa mitte waiki olla.

Ei saa mitte waiki olla,
Pilget maha suruda,
Sest siin ilmas palju kelmust
Sünnib alalõpmata.

* * *

Wolikogu walimised
Tallinnas nüüd tulewad;
Suahned Sakia mehed
Wõiduhimult põlewad.

Mitmed meie linnalad
Eestiga nüüd hoopewad,
Aga tegelikult nemad
Sabarakku mängiwad.

Mitmed Eesti ajalehed
Rahwameelsust kiidawad;
Aga kui neid oled lugen'd,
Aimad, et lind petawad.

Talurahwa laadik Teras
Istub duumas au sees;
Aga kelle poolt on linnas
Saadetud see herrasmess?!

Kardeti, kolera tuleb
Tapma, häwitama meid,
Aga mis on komisjonid
Selle wastu ära tein'd?!

Sherlok Holmes, Pinkertonid
Arwurikkalt õitsewad,
Sopakirjanduse meestel
Rahakukrud paisuwad.

Puudest langewad ju lehed,
Kõwa talw on tulemas.
Kohmetanud on kõik mehed,
Lootused on kadumas...

* * *

Ilmas sünnib palju paha,
Mille külge puutuda
Praegu ma ei wõi, ei taha,
Nendeist parem wõikida.

* * * * *

**Eesti keele lõnade ühtekirjutamises ka-
wafletakle lähemal ajal järgmisi uuendusi
ette võtta, nagu: kondiõpehendamise võim,
loftialdemokraatiafraktsionierakonnajuht, rah-
wahariduleministeriumiametnikuabikaala-
juukstekõwerdamise malinakdepide j. n. e.**

* * * * *

Mitmesugused küsimused.

1. Kui kurat paruni herra oleks, mis-
suguse põrgu tema küll „armfa maarahwa“
jaoks looks?
2. Mitmele lugulasele võib see mees „loojad
pefad“ muretseda, kes linnanõunik on?
3. Mis luguse lihiga saab „Päewaleht“
olema, kui pahempoolne Hanko, eduera-
kondlane Karlson, pandimajapidaja Saar-
man ja „piiblibloo“ Busch tema ära osta-
wad ja uue firma all käima panewad ning
jumalakartlik Grünfeldt temas juhtkirju kir-
jutab, kuna Perdile ainult sõimamise õigus
jäetakse?
4. Mispärast ei kõlbanud direktori Uibopuu
fõber cand. mat. Steinberg... mitte Steinberg,
waid Pärli „Päewalehe“ toimetajaks?
5. Kunas võidab Nuustaku hertflok Tal-
linna ära ja tõstab Karlsoni neliwürstiks?
6. Mistarwis on linnawolinikud walitud:
kas raekotta pinkide loojundajateks või ko-
misjonidesse palganorijateks?
See küsimus käib praeguse Kilulinna
linnawolikogu enamuse kohta.
7. Kui Kilulinna üüriliste felfs peaks
afutatama ja edumeelne ajakirjanik Luiga
selle felfsi koosolekul kõnet peaks pidama,
kas annaks ta siis üürilistele nõu, juft maja-
peremeeste kiuste, hästi palju lapsi foetada —
nagu ta peremeestele nõu andis lastega üüri-
lii uulitfale kihutada?
8. Kas Pirital tulewaste linnafade fuwe-
majade jaoks weel peaks kruntifid olema?
9. Kumb on kummagi peremees: kas
linna poolt palga saaja infener linna-
ameti käskija ja peremees, või linnaamet infe-
neri käskija ja peremees? See küsimus on
näitufeks sellepäraft, et keegi folgitorude pane-
mist juft poole odawamine pidi toimetama, kui
feda nende poolt tehtakse, kes praegu feda
teewad, aga tema odawamat pakkumist ei

wõetud mitte wastu, feletades, et fee linna-
infenerile mokka mööda ei olla. Töö oma
kätte foowija, mõeldes, et wast infeneri herra
kardab, et töö küllalt hea ei faa, palus juft mee-
lega tööjuhatajateks ja järelewaatajateks linna
fellekohafeid ametnika määrata, tema muud
kui aga teeb töö, nii kuda faksfad foowiwad,
aga ainult selle wahega, et poole odawamine.
Aga midagi ei aidanud, töö eest makseti poole
kallimat hinda, et aga mitte linna poolt palga-
saajat infeneri wihastada.

Kes nende küsimuste peale „Meie Matsi“
toimetufele õiged wastufed faadab, sellele
muretsseb „Mats“, kes warsti linnapeaks loo-
dab faawat, eelolewal talwel prii kätte ja wal-
gustufe (linna kulul).

Walimiste ajaks!

Walimiste ajaks!

Ilmuifwad trükitift järgmifed

uued raamatud:

- Soona son.** Kuda ma kuulifid auguift wälja
wõffin.
Lüfa: Mõned magufad mälestufed rahukohtuift.
- Tarakan.** Peatükk Tallinna waeste aja-
looft ja tööbürooft.
Lüfa: Öllepoodide kroonika.
- Käriapan.** Klaas õlut ja naps wiina.
Töölisteklasfife pühendatud.
- Pigiwits.** Kuda ma aresti läksin ja fealt
wälja tulin.
Lüfa: Mästulifed Eesti pilt-poftkaardid.
- Kaarleson.** Kui palju higi ma oma
kirjatöös „Eestlased Tallinna
walitiefatena“ ära walafin, ning
mida ma selle eest tafuks lain Perdi
käeift.
- Malakohw.** Kõige paremad Tallinna
kilud ehk Ülemiste järwe kalapüügi-
õigus.
- Kala.** Järkjärguift, ehk hirmus unenägu.
Näitufed, kuda inimene järkjärguift tõusta ja
korraga langeda võib.
- Bitter.** Kui Tallinn weel faksste käes oli.
Kurwad mälestufed.
- Siirak Suka Anton.** Ei tule abi mam-
monaift.
Nutulaulud.
- Srubé.** Õpetus, kuda teife leiwakannika
ofias istuda võib.
Wäga fündmusterikas kirjatöö.
- Õmbleja.** Üks on keew ja teine külm,
Fstun kahe wahele.
Õpetlik laul tulewale foole.
- Teadandmife „Meie Matsi“ tarbeks ära kápanud
F. V.

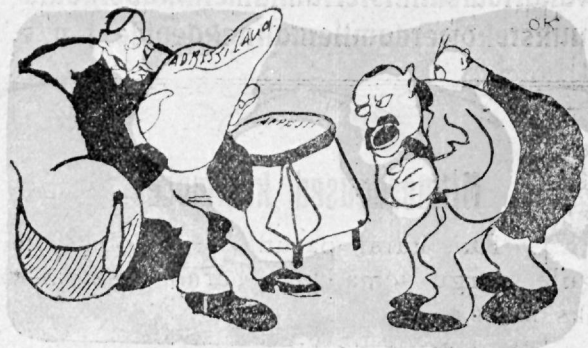
Pildid Kilulinna

Unustamata mälestuseks neile nende 4-aastase

Asjatoimetaja Trube.

„Mis ära kirja sa tahad? Kafi uksest välja, lontrus, kui sa Saksa keelt ei mõista.“

Linnaiisa von Bitter.

„Täname väga vonni herrat, et meid nüü-fugufe õnnetufe eest olete hoidnud, nagu see „Adressilaud“ on.“

„Jah, armfad mehed! Selles sihis olen ma alati linna-kafude eest välja astunud, ka tulewikus saan ma feda head fihti filmas pidama, kui mind tagafi walite.“

Okfionator Torgus.

„Armas Torgus, wiruta ruttu kolmas pauk, fiis saan asja omale!“

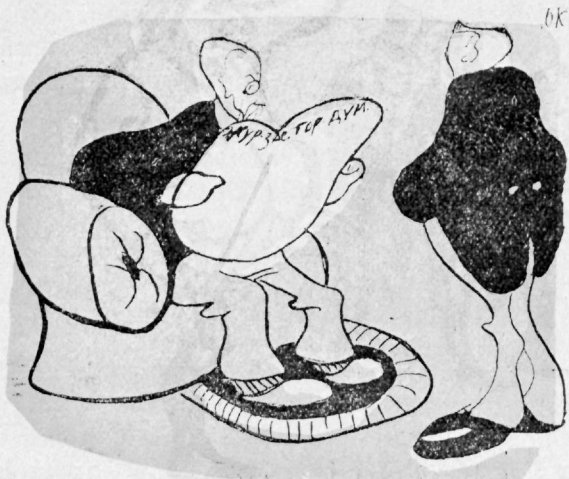

Wolinik Saulberg.

„On see linnaiisa amet ka ikka raske! Ei saa sellest Wene keelest aru, ei tea, kelle poolt healetada. Sauna ahi on hoopis lihtsam: wiska leili kerisele, ja la! wihtlewad, ning kergita faunamaksu.“

linnaisade tegewusest.

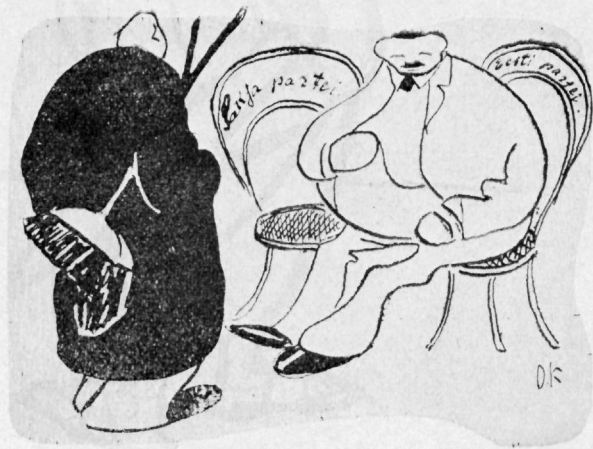
waewa eest „Meie Mafii“ poolt pühendatud.

von Käriapann.

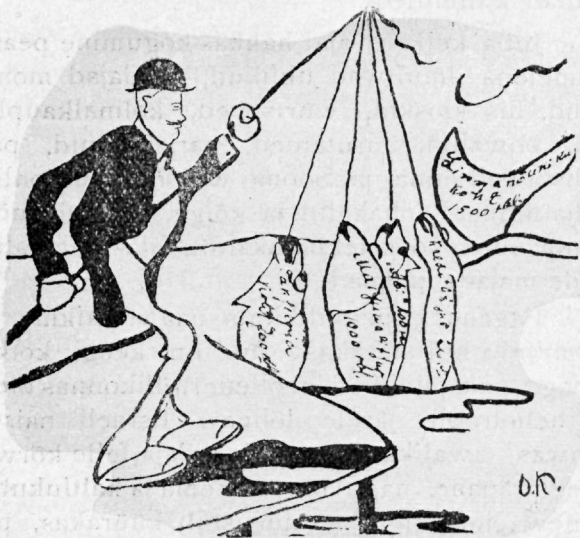
Mend: „No fellest Wene keelest ei saa ma põrmugi aru!“

von Käriapann: „Tolad kirjutajad, pole paremine osanud ära kirjutada, jätnud kõik minu tehtud wead fiske.“

Linnanõunik Õmbleja.

„Waata, armas Joonafon, parem ja kafilikum on ikka kahe tooli peal istuda, kui harju pigitada.“

Wolfnik Kala.

„See saatanas pani lippama, ja ise weel kõige parem suutäis. Ptüü!!...“

Linnanõunik Tarakan.

„Näe, hauku fin ikka nii kaua, kuni kondi lain; ei ma nüüd enam urifegi; la! teifed hau-guwad, kelledel kõht tühi on.“

Lahkumise silmapilgul 15. sept. 1908.

Põrandaalused.

Lihtne nõupidamise- ja peakoosoleku kirjeldus, reitereerinud ED. MÜLTSAS.

See oli hiljuti, paari nädala eest, kui jutud liikuma hakkasid . . . pisteti pead, ninad kokku, sofistati, jutustati . . .

Nagu kogemata kombel sain haifu ninasle . . . mul oli sellesse nõiaringsse sissepeasemine üsna lihtne. — Pole ma ju mitte karskuse- ega parajusemees, pistan alati oma „lähwaka“ ära ega pörka ka klaasi õlle eest kõrwal ja wahest harukordadel . . . noh, ma olin nende — klient, oma mees. . .

Asja üleswõtjaks oli keegi endine kõhukas linnawaht. Tragi mees, kui tööle au anda. Koosolekuruumi leidmine sünnitas asja üleswõtjate seas pikki ja ägedaid waielusi: loowitati Kofe metla, Pirita nõgustikku, kus üleminewal fuwel Johannsoni paberiwabriku tüdrukud põrandaalust koosolekut pidanud; teati midagi Weskimäest, Kadakaft, Kurna metlast ja Telliskoplilt loowitada. Keegi rheumatismust põdew „kohwimajapidaja“ naljatas weel Paljaslaarest.

Wiimati teadis aga keegi endine poliit- leijuht, et kulagil pristawi kõõgi all tore ja julge ruum olla, kuhu kogu see kirju publikum ilma punastamata wõida pugeda.

Koosoleku hakatus oli kell 2 päewal. Päewakord: 1) Kas nüüd, kus kroonuwiina hinda

kõrgendati, ka schakalitel hinda tõsta ei tuleks, 2) liig suurte „взятка“-te vastu wõitlemise wõimaluse otsimine, 3) fala- ja awalikkude majade müügiwõimaluste lahendamine, 4) kuida õlut kwasifirma all kartmata müügile saata, 5) rändawate ja istuwate schakalite arwu suurendamine.

Kõik lihtsad majanduslised ja ühiselule tähtsad küsimused.

Juba kella 11 ajal hakkas kogumine peale. Esimesena ilmusid üklid, rändajad monopolid, siis kioskid, würtspoed, kolinalkauplused, õowahid, turutanted, parisnikud, paigalitud õuna- ja Soome wõi rewolutsionlise kalja müüjad schakalid ja kõige wiimati, mõni minut enne koosoleku hakatust, fala- ja awalikkude majade pidajad.

Pagana kirju publikum nagu pasknär ja lärmitsew kui harakas: siin on keegi kotkainaga, paks, fiidises decolletiert-ülikonnas olew ja heliotropi järele lõhnaw Iisraeli naisterahwas — awalikkude majade pidaja, selle kõrwal keegi räpane, nagu nārufuseema ja kalfukubu, haifew „torgofhka“. Siin istub küürakas, punase ninaga lahtilastud aktiifiametnik, kes igakord, kui ta lõnas ettetulewat „k“-tähte tarwitab, üliwägewaid näitlejalikka miimikaid teeb, tema kõrwal pikk, sirge, julge waatega ja korratu mokahabemega wangimajamonopool oma wāhem tähtfate abilistega. Lihtsalt — tüfedast salalõbumajapidajast, kes okstrait triple lõhnab, kuni räpase Kalaranna kala-

mütjannani; kõrge kaswuga, hästi riides olewast endifest karskufetheemaja-pidajast ja parfumeeritud endifest politseijuhist kuni naruksulini.

Waielused on ägedad, tulised, sõnad fütitawad, harutihti mittegrammatikalised.

Koosolekujuhatajaks walitakse ühel healel endine linnawaht, protokollikirjutajaks keegi kantselist. Koosolek on pörandaalune, tegewus loomulik.

Esimene päewakorrapunkt ei sünnita pikki waielusi. Otsustatakse sorokowka eest 31 kop. wõtta, ka lubati harukordadel, kui nõudmine kauba järele suur on, rohkemat hinda wõtta. Nii pole siis sugugi ime, kui „Täitur“ ja „Kalaranna“ pool ääres sorokowka eest 32 kop. peab maksma.

Teine päewakorrapunkt — взятка te wõtmise sünnitas pikki ja ägedaid waielusi. Wiimati jõuti otsusele, et sellest muidu üle ei saa, kui waba kokkuleppimise järele, milles edulisti tagajärge aimati, sest paljud teadliwad tõendada, et nemad eksperimentalselt asja uurinud olla.

Õllemüügi wõimalus awalikkudes majades arwatakse küllalt kindlal jalal olema, niisamuti ka „peente wiinade“ müügi wõimalus, sest nendel on kindel teatud kuu-wзятка ära määratud. Sedasama soowitatakse ka salalõbumajade pidajatele, sest siis pandaks nendegi jaoks öowahid ametisse.

Kwasifirma all õlle turulesaاتمине arwatakse senise pasfawanti järele küllalt heaks, kuid lisfekukkumise eest kõrwahoidmises soowitatakse jällegi waba kokkuleppimist.

Rändawate ja paigalistuwate schakalite arwu suurendamise küsimus jäetakse lahtiseks: Uudiseks oli aga weel see, et keegi läbikukkunud infener nõndanimetatud cloaclifid salataskud rändawate wõi lendawate monopolide jaoks üles oli leidnud ning nendest paar eksemplari näha toonud. Lendawad monopolid oliwad neid gummist cloacifid nähes üliwaimustatud.

Sellega lõppes koosolek õhtul kell 6. Koosoleku juhataja tänas kõiki kokkutulnuid ja tähendas, et ühendus ning üksmeelsus tugewaks teeb, ning järgmisel päewal maksis sorokowka üle Kilulinna kõigekujulistes salamonopolides — minimum 31 ja maximum 32 kop.

Kus Serbia on?

Aru Mart loeb lehest, et Serbias tulewat sõda. Mardi naine Eewa kuulab lugemist pealt ja küsib:

„Aga kus see Serbia olnes?“

„Balkani poolsaarel.“

„Aga kus see Balkani poolsaar on?“

„Makedonias.“

„Wõi Makedonias! Aga kus see Makedonia siis on?“

„Noh, seal, kus Türgimaa on,“ wastab Mart juba pahafelt.

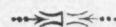
„Ma ei tea feda ka, kus Türgimaa on,“ ajab Eewa ikka uudishimulikult peale.

Mart pörutab rufikaga lauda wastu ja kifendab:

„Türgimaa on Aafias!“

„Aha! See on siis seal, kust kolera pärit on!“ hüüab Eewa, uskudes, et ta nüüd teab küll, kus Serbia on.

-t.

Austatud „Meie Matsi“ lugejad, kas keegi on wast teie seast näinud:

— Arsti, kes ennast ise arstiks?

— Ajalehetoimetajat, kes mitte oma lugejatele ette ei kiidaks, et tema leht kõige paremine läheb?

— Luuletajat, kes oma salmikutest mitte waimustatud ei oleks?

— Põllumeest, kes „halbade aegade“ üle ei nuriseks?

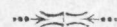
— Ema, kes oma lapsi mitte ei kiidaks?

— Tüdrukut, kes üle kolmekümne aasta, kes aga ei räägiks, et tema punkt kahekümnene on?

— Käsitöolist, kes oma tööd mitte ei kiidaks?

— Pappi, kes kogudusega ei pauguks?

— Prouat, kes kõõgitüdrukut mitte ei kiruks?

„Bonnede“ keskel.

„Kas sul wiimase koha peal palju kawalerifid oli?“

„Parem ära küligi — wana herra ise, proua kaks wenda, kaheksa poega ja neli onupoega.“

Wäga tähtis sündmus sünduste- waesel ajal.

„Päewaleht“ tõi neil päewil oma lugejatele järgmise üpris tähtsa teate, mida meie ka oma lugejatele ei raatsi toomata jätta:

„T ä h t j a s p ä e w. 21. skp. saab aasta täis, kui õpetaja Liiv Kapla kiriku peale laulatati; siis oli see kogudusele üks rõemupäew, kes omale jälle uue hingekarjase sai. Nüüd aga 10. skp. pühitset Kapla kogudus jälle tähtsat päewa, sest sel päewal laulatati õpetaja oma mõrsja Ella Hübe'ga ühete abielupaariks kokku. Eht küll äripäew oli, siiski hakkas juba aegsaste rahwast kiriku poole ruttama, kes kõit seda pühalikku talitust näha soovisid saada. Laulatuse aeg oli kella 3 ajaks määratud. Enne seda jagati rahwale laulu- lehti, mis selleks päewaks oliwad trükitud; kahjuks oli neid aga liig vähe, nii et suurem jagu rahwast neist ilma pidi jääma. Kella 2 ajaks oli kirik juba nii tungil rahwast täis, just kui wahel juurte pühade ajal; suure waewaga suudeti kesk- uulits lahti hoida, kust noorpaar läbi tuli. Kirik oli omale näguja fuju omandanud. Meikeste no- bebad käed oliwad suure hulga wanikuid walmis palminud, mis ilufate roosidega ära oliwad ehi- tud ja mis mitmes pilas reas mõõda kirikut oli- wad üles pandud. Wärawad ja ukjed, kust aga noorpaar läbi käis, oliwad kõit toredate frantsidega läbi põimitud. Uueste annab see tunnistust, kudas kogudus oma õpetajat armastab ja austab; ja seda on ta õigusega ära teeninud; sest ka enese armastuse läbi koguduse wastu on ta juba ühe aastaga suure lugupidamise wõitnud. Laulatust

toimetas Kolga-Jaani õpetaja W. Reiman. Peale selle oliwad ka weel mõned õpetajad oja wõtma ilmunud, nimelt: Gageri praost Thomson, Keila õpetaja Kuff, Suuru õpetaja Brasche ja Jaagupi õpetaja Schulz.

Head õnne noorelepaarile uut eluteed al- gada!!“

„Päewalehe“ sõnum pole aga siiski weel mitte täielik. Omalt poolt wõime juurde lisada, et laula- tusele järgneval pulmapidul Keila õpetaja Kuff peinumütsi ja preili Paulberg, Tallinnast, pruudi- pärja enesele on saanud. Ja kui siis lähemas tule- wikus ka Keila kogudusele üks tähtis rõemupäew kätte jõuab, siis on ka „Mats“ walmis noorelepaarile head õnne uue elutee algamiseks soovima ning paneb sel- lele soovile vähemalt wiis õhtamismärki järele.*)

~

Wanatüdruk (kellele keegi naljahammas on rääkinud, et kui ta kümme warblaft kinni püüab, siis saab mehele) waatab katusele warb- laste peale.

„Kui ma nüüd ühe kätte saakfin, siis jääks weel ühekfa püüda!“

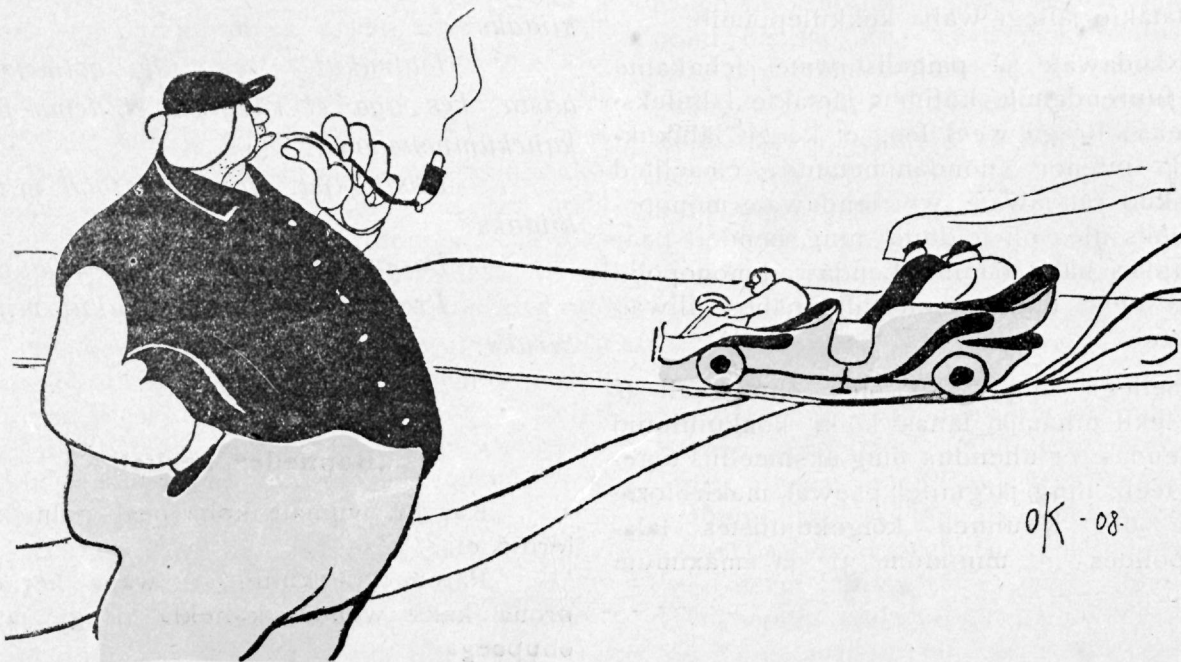
~

„Mispärast sa nii wäikese naisterah- waga abielusse astusid?“

„Kas sa ei tea, et kõigist halbtustest ikka kõige vähemat peab walima.“

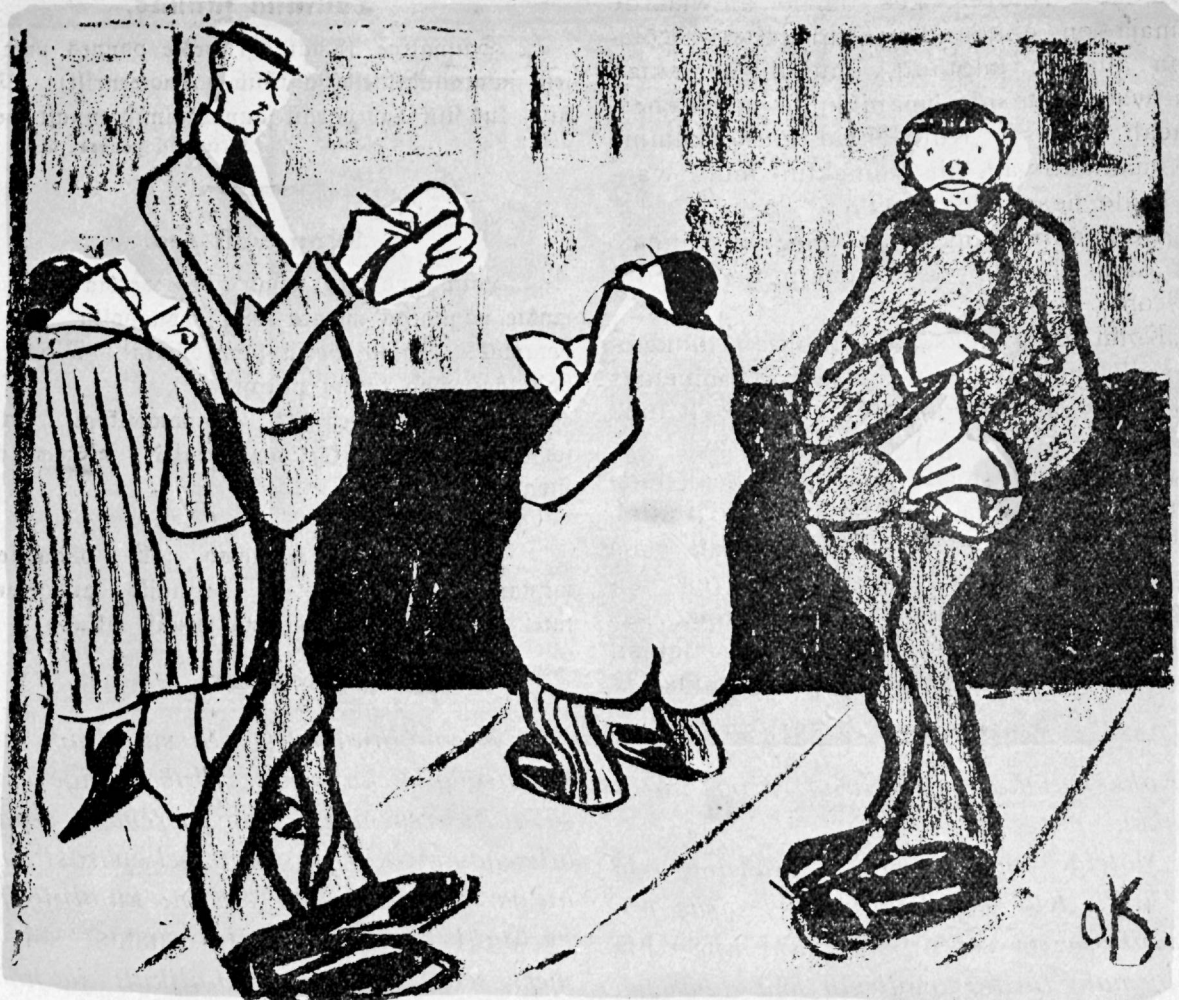
~

*) „Päewalehel“ oli ainult kaks õhtamismärki. Seba aga on igatahes liig vähe.

OK-08.

„Ku sekuke sõnnikut ka teeks, siis wõiks teist ikka hobuse asemel pidada.“

I. a u h i n n a m õ i t j a (pakku kehaga paberikaupmees): „Kae, kus weli koid, wõi lehkendawad pildid wa' koreda pakkimisepaberi ja riidenärakate peale, ja fiis tahawad nende eest weel auhinda saada. Olekliwad ometi fileda Kohila paberi wõtnud, kes neile fiis paarirublalist auhinda oleks keelanud.“

II. a u h i n n a m. (popfikohaperemees): „Kus weel kerifetäis worsta? Ega's see lehkendamine nüüdfel ajal enam mõni kunts ei ole. Waat' tehku mõni tulihänd walmis, ehk paar kotti niifugult kuntsõnnikut, mille mahakülwamise peale rublatükid kaswakliwad, fiis wõiks auhind anda.“

III. a u h i n n a m. (rätsepp): „Aha, selle kunstniku nimi on see ja see. Aa... Hm! Pole minu juurest riideid tellinud, seega on ta tähtsufeta isik, ja mis tähtsus fiis tema töodelgi olla wõib? Wõiks feitsmes auhind anda.“

IV. a u h i n n a m. (kingsepp): „No, kolm rubla wõib ikka anda. (Enefe.) Ehk makfab fiis minule saabasteparandamise eest poolteist rubla. (Waljult.) Ja, kolm rubla wõib anda ja talle meelde tuletada, et edaspidi peab piltifid rohkem raspeldama ja neile filmapaiftwamat wasongi katsuma anda.“

III. a u h i n n a m.: „Sffoo, foo... fffis kirrrruutaame kolm ruubla.“

Sündmus on Nõmmel.

Kerjus. Proua annab armuandi.

Kerjus: „Wähewõitu on, proud...“

Proua: „Mis?!“

Kerjus: „Teate, proud, ise... sõit linnast siia maksab juba midagi... Omal tuleb kallim... Jumala eest!...“

Küsimised ja kostmised.

Miks kolis „Päewaleht“ Suure turu peale?

Et tõeks teha, mida prohwetid ette on kuulutanud, et „Päewaleht“ üks turuleht on!

-tus.

Natikele Andres, kes omale alewiäärde uue maja on ehitanud ja ehitamifega wõlakoorma alla on sattunud, kuuleb, et sakfad käiwat waefemate majaomanikkude juures enesetele heali oftmas: „Kui sakfad mulle kümme rubla makfakliwad, siis annakfin mina walimisel heale heameelega neile.“

„Ooh, mina wõiksin ka wiiegi eest anda,“ ütleb Aami Juhan, kes samalugufes seifukorras on.

„Kolm rubla oleks ka asi,“ ütleb Juhkami Jaan, kelle maja igapäew haamri alla minemas on. „Terwe nädal aega wõiks selle eest süüa saada.“

„Raha paslib igasfe auku, aga heal, seda ei saa mujale panna, kui ballotokasti,“ ütleb Wiftriku Siim, kelle alles wooderdamata maja külles silt pealkirjaga „Домъ продается“ sei. „Ja kas see ei ole mitte üks kama kõik, kas seal raekojas Eesti sakfad wõi päris sakfad istuwad. Meiefugust finna ikkagi ei walita.“

Kaks isandat juhtusiwad Wiru uulitsal kokku.

„Mõtlege ometegi, ma ei tundnud teid enam ära! Kui ma teid uulitsa otsas nägin, mõtlesin, et see on teie sugulane; kui teie ligemale tulite, mõtlesin ma teid teie enese olewat, aga nüüd näen, et teie olete — teie wend.“

Tubliduse tundemärk.

Kärafata Peedu kuulab kui ajalehest loetakse, kuida Amerika wabarigi presidendi kandidadid riiki mööda ümber kihutawad, eneste heaks kihutustööd teewad ja kõnesid peawad, nii et heal ära läheb.

„Käägiti ikka, et amerikkased olewat nupufad mehed, aga nende presidendikandidadid teewad selget lollust,“ ütleb Peedu.

„Mispärašt?“ küsib teije walla peremees, Rupu Jaak.

„Noh, jõidawad „punase masinaga“ ühešt fohast teije ja kulutawad päris asjata raha.“

„Aga muidu ei saa rahwas nende tublidust tundma.“

„Miks ei jaaks, tehku nii, nagu meie walla wanematandidadid tegiwad.“

„Kuda?“

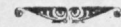
„Kes presidendiks tahawad jaada, hakafu rahwale wiina ostma, kes kõige rohsem ostab, on kõige tublim mees ja see walitagu presidendiks.“

Wibupüss.

Tallinna saunas.

Saunaline (waatab riidesje pannes oma poriseid jalatallaaluseid ja küsib saunateenrilt): „Kuule, ütke, kus siin saab pärast saunastäimist ennast pesta?“
Mitte Diogenese ärele.

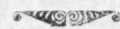
Monopoli ees.

Laupäewa õhtul seisab wõõle wersta pikkune tahmaste nägudega meeste rong „monopolka“ ees wiina ootamas. Sajab paksu lumelobjafat. Meeste hambad lõgijewad külma pärast.

„Kurad,“ ütleb üks, „linnawolikogu walimisel joowikfin mina, et föif oma healed sakstele annafiwad.“

Mispärašt?“

„Noh, need teefiwad jälle pühapäewadel wiinapoed lahti, siis ei pruugiks laupäewa õhtutel siin wodateš enam oma terwist riffuda.“

Keegi ihmuskael oli sunnitud kedagi lõunasöögile kutsuma. Juba kõige esimese söögi juures ei tahtnud peremees seda küllalisega jagada ja pani sellepärast temale hulga küsimisi ette. Kuni küllaline pikalt ja laialt küsimiste peale wastas, sõi peremees sellel ajal õige rahulikult ja hoolega. Wiimaks sai küllaline peremehe wigurist aru ja pani temale omalt poolt järgmise küsimise ette:

„Olge head, ütlege, mis rääkis teie isa enne surma oma ligimestele?“

„Wabandage, minu isa suri ilma kõnedeta,“ wastas peremees rahulikult edasi süües.

Kirjawastused.

A. M. Antslas. Teie lauludest paistab wäga pöurutaw luuletajaand wälja, ja et meie oma lugejate meeli mitte palju pöurutada ei taha, siis trükime nendest siinkohal ainult paar salmi ära:

Ma mütsi palwes maha wötsin

Ja sündimise paika tõtsin

Weel wiimast korda waatama.

Seal eemal seisis wäike hurtsik

Ta ees paar pinki — seal weel „wurtsik“

Mis tundmata weel minule.

Teised salmid libisesiwad paberikorwi.

M. Kolga - Jaanis Kahjuks ei wõi Teid mitte enam usaldada, sellepärast jääb „Raamatukogu korraldaja“ awaldamata; sest see, mis Teie sellesama asja kohta kirjutasite, lükati ustawamalt poolt ümber. Ka edaspidi ei wõi meie Teie kaastööd tarwitada.

Esimene Eesti pilke- ja naljaleht

„Meie Mats“

mis sõjajeaduse kestvuse ajani meelt parandama jaadeti, on nüüd jälle waba ja ilmub kats forda kuus. „Meie Matsi“ toetawad pea kõik meie paremad ja nooremad kunsti- ning kirjamehed. Kuhu tõsisel toonil ligi ei pease — sinna ulatab nali ja pilge ifka. Ja „Meie Mats“ on pealaest jalatallani läbi ja läbi nalja- ning pilkemees.

„Sellefinatse maailma“ tselmid ja pahategijad ei leia kunagi armu tema „silma ees“. Ei ole ta ka ühegi fildkonna mõju all, nii ei ole tema sunnitud kunagi midagi „surnuks waifima“, nagu see meie ajal paljude juures wiifits on.

Et „Meie Matsil“ forda oli läinud nii suurt poolehoidjate hulka wõita, see ei andnud mitmelegi mehele rahu, sellepärast paniwad nad ka „Matsid“ käima. Ja küll oliwad wigurimehed, ristisiwad endi lehed ka „Matsideks“ ning tarwitasiwad „Meie Matsi“ kaanepilti kah — pealt näha „Mats“ mis „Mats“. Mõni pani weel sõna „Päris“ ette, et igaüks pidi uskuma, et see ifka päris „Meie Mats“ on.

Nüüd, „terwieweel“ olles, tuli „Meie Mats“ otsusele hoopis uue kaanepildiga ilmale tulla, mida enam ühelgi pole luba järele teha.

„Meie Mats“ ilmub nüüd alati kahewärwitrüfiks. Tellimise hind 2 rubla aastas, pooles aastas 1 rubla.

Üksik nummer 10 kop.

Toimetus ja talitus on Wiru uul. nr. 11, Tallinnas.

Wene keeli adr.: „Meie Mats“, гор. Ревель, Глиняная ул. № 11.

Kaastöö eest maksetakse head hinda.

Kuulutusi ja tellimisi wõtawad vastu ning müüwad üfiktuid numbrid:

Peterburis — A. Kõbdara rmtf., Мъшанская 22. **Moskwas** — Lätte rmtf., Петровка, Крахмановский пер. Я. Пенскаго. **Kroonlinnas** — Wetto rmtf. **Riias** — B. Я. Даговичъ, уголъ бульв. Александровск. и Наслѣдн., ja П. Калынынъ, Курляндская 1. **Wõrus** — Baju rmtf. **Pärnus** — Toomi rmtf. **Narwas** — Juthali rmtf. **Tartus** — Kaarna ja Jaiti rmtf. **Baltiskis** — Mirka rmtf. **Rakweres** — N. Erna rmtf. **Walgas** — Kurgi rmtf. **Kuresaares** — Piitwa rmtf. **Umblas** — hr. C. Matsbeck. **Tapal** — hr. Luuk. **Wiljandis** — Keewitsja rmtf. **Paides** — Reinwaldi rmtf. **Põltsamaal** — Wasfari rmtf. **Koernis** — hr. Hertelmann.

Kuulutuste nonpareillerida 10 kop.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja J. Jaason.

Tähenäus: Herrasid raamatulaup. ja üfiktute numbrite müüajaid, kes toimetusest ofseteel, juuremal arwul, jällemüümisel teiwad eht jeda teha soowiwad ja sellede adresid siin puuduwad, palume teatada, et järgmisel numbris sellest teadustada wõitjime.

Moodsaid mööblid

soowitab juures wäljawalikus parajate hindadega

**mööbli-
kauplus**

Wiru uul. nr. 11,
Tallinnas.

Ilmus trüfikt suur

Peterburi Eesti

adress - kalender 1909. a.

See kalender on tarwilifuks käsiraamatuks igale Peterburi eestlajele ja fisisõitjale. Kalendri jabas on ligi 2000 Peterburis elawa eestlajate adresid ära trüfiktud, hind 30 kop., ühes Peterburi linna kaardiga 40 kop. Kes hinna postmarkides fisisje jaadab, sellele jaadabafse kalender postiga koju kätte.

Tellimiste adres: Книжн. маг. Кеддаръ, С.-Петербургъ, Мъшанская 22.

Tegelik wäljaandja: A. Weilerik.

»»» Matsi kojutulek. «««

Mats tuleb pika reisi pealt –
Ta kaugel ära käinud.
Nii mõnda tarkust toob ta sealt,
Eks silmad palju näinud...

Kui Kilulinna jõuab ta,
Tal paljud vastu töt'wad
Ja teda terwitustega
Seal lahkelt vastu wõt'wad.

Siin temal sõpru asumas,
Kes igatsedes oot'wad,
Et Mats neid meelde tuletaks:
Nad kuulsust temalt loot'wad.

Nüüd sõbrad seis'wad salgana...
Neist igaüks on kärmas,
Et Matsi austamistega
Wõiks olla hästi warmas.

See kõige parem sõbrake
On Matsil Pärdik olnud.
Ei wõi nüüd puudu' temake –
Ta wahwast' vastu tulnud.

Ta „Päewalehti“ laotab
Seal Matsi „sentsku“ alla,
Et selle kabjad, wiletsad,
Nii pori sees ei talla.

Ka Tarakan, see kuulus mees,
Kel majas trahter asub,¹⁾
Ta seisab põlwil' Matsi ees
Ja soola-leiba pakub.

Seal „Risti“-papa, kõhukas,
Käed taskus, seisab wõmmis,
Ja Grosschmidt,²⁾ wana naljakas,
Lööb pilli, paled punnis.

* * *

Mats kehwa mees, ei jaksu tal,
Et rikkust kokku a'ada,
Suwemaja Piritäl
Ta ei jõua saada.

Seal³⁾ majaplatsa jagati,
Poolmuidu ära antud,
Kodanlased, kawalad,
Need on endal wõtnud.

Nüüd „datsha“meeste ninamees
Ka Matsil vastu astub,
Alandlikult tema ees
Endil' kuulsust palub.

Ja Matsi helde süda ka
Ei raatsi vastu panna:
Kodanlastel korraga
Eks ta walu anna.

Salmi Jaak.

¹⁾ Kahe ja poole järguline.

²⁾ Teda on Kärk „Isamaa“ juurest Matsi wastuwõtmiseks Tallinnasse komandeeritud.

³⁾ Piritäl.